

Arrest

nr. 200 803 van 7 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat V. HENRION en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Q.N., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en minderjarig te zijn. U bent 15 jaar geleden geboren te zijn in het dorp Beshqol, district Khoram Sarbagh, in de provincie Samangan. U woonde er met uw moeder, broer en drie zussen. Uw vader werd tien jaar geleden als gevolg van een persoonlijk conflict gedood. Hij was herder en werd vanwege zijn schapen door zes mensen in elkaar geslagen en uiteindelijk doodgeschoten. Sindsdien moest u zelf aan het werk als herder.

Vanwege het conflict dat uw familie had, verhuisden jullie negen jaar na de dood van uw vader naar het dorp Kampirak, district, Dane Ghor, provincie Baghlan. Een jaar later verhuisden jullie opnieuw. Deze keer naar Aybak, het provinciecentrum van Samangan. Een half jaar later vluchtte u vanwege dit conflict weg uit Afghanistan en de rest van uw familie verhuisde naar de stad Mazar-e Sharif, provincie Balkh, waar ze introkken bij uw oom langs moeders kant. Daar wonen ze nu nog steeds.

Op 22 september 2015 kwam u aan in België en de volgende dag diende u uw asielaanvraag in.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u er absoluut niet in geslaagd bent het CGVS te overtuigen van uw nood aan bescherming vanwege de vijandigheid waarmee uw familie behandeld werd. Op geen enkel moment slaagt u erin te verduidelijken wat deze vijandigheid precies inhoudt. U raakt niet verder dan de loutere stelling dat uw familie 'een conflict' had. Wat dit precies betekende, wat er allemaal is gebeurd of op welke manier dit aan de oppervlakte kwam, kunt u niet vertellen, ondanks herhaalde pogingen (CGVS vragen 20, 83-85, 88, 141-146, 155-160). Dit is dusdanig beperkt dat hier geen enkel geloof aan gehecht kan worden. Dat uw moeder of iemand anders van uw familie u hierover niet meer zou vertellen, is niet geloofwaardig. Zeker niet omdat u vanwege die reden Afghanistan diende te verlaten, wat toch wel een heel ingrijpende beslissing is. Bovendien heeft u nog steeds contact met uw moeder in Afghanistan (CGVS vragen 97-102). Dat zij u zowel in Afghanistan als achteraf toen u reeds in België woonde, niets meer heeft verteld over dit conflict is onbegrijpelijk. Bovendien haalt u deze 'vijandigheid' ook aan als reden van uw verschillende verhuizingen binnen Afghanistan. Desondanks kunt u niets aanhalen die wijst op enige vijandigheid (CGVS vragen 126-131, 133, 139-140, 147-155). Noch tijdens uw periode in Beshqol, Kampirak of Aybak kunt u enig incident aanhalen dat aantoont dat uw familie op de één of andere manier gezocht of bedreigd werd. Het enige waar op voort gegaan kan worden, is dat uw moeder u gezegd zou hebben dat u omwille van die reden moest vertrekken. Indien er inderdaad sprake was van een soort conflict waarbij uw familie gevisieerd werd, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat u hier toch iets van zou merken in al die jaren dat u in Afghanistan woonde. Dat u te jong was, kan niet aanvaard worden als een geldig excuus aangezien u net omwille van deze reden Afghanistan moest verlaten. Het gevaar, de spanning of de algemene situatie naar aanleiding van deze vijandigheid moet toch een zekere indruk op u nagelaten hebben. Ook dit kunt u niet beschrijven. Uw verklaringen en beschrijvingen van uw probleem in Afghanistan is dermate summier dat er enkel kan vastgesteld worden dat dit niet is gebeurd.

Dit wordt bevestigd door de tegenstrijdigheid met wat u op het bureau MINTEH (23 september 2015) vertelde: u zei er dat u Afghanistan verliet vanwege de taliban die aanwezig waren in het dorp (CGVS vragen 162-165).

Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u enkel dat u dit nooit hebt gezegd. Dit kan bezwaarlijk gezien worden als een geldige verklaring voor deze frappante tegenstrijdigheid.

Bovendien kunnen uw verklaringen in verband met de dood van uw vader evenmin overtuigen (CGVS vragen 67-82). Ook hier bent u erg spaarzaam met de details of achtergrondinformatie. Opnieuw beperkt u uw verklaringen tot een erg feitelijke weergave van wat er gebeurd zou zijn zonder enige beleving of inlevingsvermogen. U weet enkel te vertellen dat uw vader vanwege zijn schapen gedood werd door zes mannen. Meer weet u niet. Ook over het moment dat uw moeder u hierover vertelde weet u zich zo goed als niets te herinneren, noch over de impact dat dit op u had. Het enige dat u hierover te zeggen hebt, is dat het moeilijk was voor u en dat u daardoor niet naar school kon. Na de dood van uw vader zou er zich ook niets meer hebben voorgedaan in verband met de problemen die u zou gehad hebben. Dit alles wijst er andermaal op dat er met uw voorgehouden probleem geen rekening moet gehouden worden bij de inschatting van uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade.

Over het algemeen legt u ook een ontstellend gebrek aan medewerking voor de dag. U geeft een erg gedesinteresseerde indruk door op concrete, eenvoudige vragen over uw leefwereld weinig tot niets te antwoorden. Over uw jeugd in Beshqol kunt u na lang aandringen enkel vertellen dat u ofwel niets deed, ofwel hout ging halen ofwel schapen uitliet (CGVS vragen 4-18, 31-33). Bovendien vermeldde u aanvankelijk de schapen niet toen u gevraagd werd naar uw bezigheden in Afghanistan. Dat u dit niet vermeldde omdat het u niet gevraagd werd, slaat nergens op. Er werd voordien al verschillende keren gevraagd te vertellen waarmee u zich bezighield in uw dorp. Over uw taken als herder zelf - wat in sé uw hoofdbezigheid zou zijn geweest - , blijft u eveneens erg op de vlakte en spreekt u zichzelf tegen door eerst te stellen dat u hen het hele jaar door laat grazen om dan nadien te moeten toegeven dat dit niet gebeurt in de winter (CGVS vragen 45-51). U gaf ook aan tot uw vertrek in Beshqol gewoond te hebben, maar ook dit moest u naderhand aanpassen (CGVS vragen 23-26).

Wanneer u geconfronteerd werd met uw verklaringen bij MINTEH zegt u dat u vergat te vermelden dat u ook in Kampirak hebt gewoond (CGVS vragen 53-56). Dit is opvallend aangezien u vanwege uw problemen naar daar zou verhuisd zijn. Dat u zoiets belangrijks vergeet te vermelden, toont opnieuw uw onverschilligheid tegenover het gesprek en het doel van het gehoor aan. Bovendien bent u daarna nog steeds niet volledig over uw verschillende woonplaatsen in Afghanistan. In de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van DVZ op 10/05/2016) zegt u immers dat uw laatste woonplaats in Afghanistan de provinciehoofdstad van Samangan was (CGVS vraag 64). Maar wanneer u hiernaar gevraagd wordt, zegt u "Is het zo? Staat het in het eerste gehoor? Dat weet ik niet". Waardoor u net lijkt te ontkennen dat u van daar uit Afghanistan bent vertrokken. Nadien verklaart u echter dat u bent vertrokken uit Aybak, de provinciehoofdstad van Samangan, en dat u er nog zes maanden hebt gewoond (CGVS vragen 108-112). Uw verklaringen stellen het CGVS niet in staat vast te stellen waar u werkelijk hebt gewoond in Afghanistan. Over de verhuis naar Kampirak herinnert u zich haast niets, net zoals over het jaar dat u in Kampirak woonde of het half jaar in Aybak (CGVS vragen 115-138, 146-148). Zowel op open als op meer concrete vragen blijft u een antwoord schuldig waardoor het meer en meer lijkt alsof u tegen uw zin aanwezig was op het gehoor en tegen uw zin vragen beantwoordde. U leek geen enkele moeite te doen om zo goed mogelijk op de vragen te antwoorden waardoor u de indruk wekt geen interesse te hebben in de uitkomst van het gehoor. Uw laconieke antwoord op de vraag waarom u geen documenten kunt voorleggen ("ik heb het niet geprobeerd") is tekenend voor uw algemene houding ten opzichte van uw eigen asielaanvraag (CGVS vragen 91-102). Hierdoor wordt uw nood aan bescherming verder ondermijnd.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om het CGVS ervan te overtuigen dat u ernstige problemen had in Afghanistan. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet toegekend worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het CGVS van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de Mazar-e Sharif te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, de stad Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en . wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high profile"-doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Mazar-e Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mazare Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2015 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Mazar-e Sharif vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt immers dat uw moeder, broer en zussen er momenteel verblijven bij uw oom langs moeders kant (CGVS vragen 104-106). U beschikt er aldus over een sociaal en familiaal netwerk, dat u in staat zou moeten stellen uw leven aldaar weer op te pikken.

Er mag dan ook in alle redelijkheid worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst, weliswaar in het gezelschap van uw directe familie, uw leven verder te zetten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Mazar-e Sharif over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. U verwees enkel naar de algemeen onveilige situatie in Afghanistan maar legde geen documenten neer ter staving van uw beweringen. U haalde evenmin enige concrete feiten of elementen aan betreffende de situatie in de provincie Balkh.

Tot slot, u legt geen enkel document neer dat zou toelaten uw identiteit, herkomst, opeenvolgende verblijfplaatsen, reisweg of relaas te ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de rechten van verdediging en van *"het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen"*.

Verzoeker voert aan dat niet afdoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd, zowel tijdens zijn gehoor als op het moment dat hij in Afghanistan verbleef. Hij voert tevens aan dat evenmin rekening werd gehouden met het feit dat hij een ongeletterde herder is die omwille van een conflict met zijn familie geen gewoon dagelijks leven had. Hij meent dat uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing duidelijk naar voren komt dat zijn jonge leeftijd en kwetsbaarheid als asielzoeker niet correct werd geanalyseerd.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij is geboren in 2001, dat hij 13 jaar was toen hij zijn land van herkomst verliet en dat hij nog jonger was toen de feiten aan de basis van zijn asielaanvraag plaatsgrepen (ongeveer vier jaar oud) en toen nog geen besef had van deze gebeurtenissen. Ook toen hij zelf werd bedreigd wegens dit conflict en met zijn familie moest verhuizen, was hij heel jong (ongeveer tien jaar oud). Hij stelt dat hij toen niet voldoende maturiteit had om zijn vrees voor vervolging te beseffen en dat van hem niet kan worden verwacht dat hij details kan geven over deze gebeurtenissen. Hij wijst erop dat hij wel wist dat zijn familie met de auto verhuisde en dat zij al hun spullen hebben moeten meenemen. Volgens verzoeker blijkt uit de richtlijnen van UNHCR dat een kind van minder dan 16 jaar oud moet worden beschouwd als zonder afdoende maturiteit om een vrees voor vervolging te kunnen uiten. Wegens het ontbreken van maturiteit in zijn hoofd, meent verzoeker dat rekening met worden gehouden met andere criteria om zijn asielaanvraag te analyseren (zie *infra*).

Verder stelt verzoeker als volgt: *"Het moet bovendien rekening houden zijn met eigen maturiteit, op basis van een duidelijke en concrete analyse van zijn situatie, maar ook op basis van zijn sociale en culturele achtergrond."* Hij meent dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij *"over een zeer zwakke maturiteit beschikt"*. Hij wijst erop dat hij bij aanvang van het gehoor verklaarde niet te weten waarom hij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt gehoord. Hij stelt dat hij geen idee had van de redenen waarvoor hij werd gehoord. Hij stelt tevens dat hij niet wist dat hij documenten moest bezorgen, welke documenten en waarom dit van hem werd verwacht. Volgens hem komt zijn kwetsbaarheid voort uit onder andere het feit dat hij niet naar school kon gaan daar hij voor de schapen moest zorgen. Hij acht zijn verklaringen over zijn rol als herder duidelijk en geloofwaardig en *"in casu door de verwerende partij niet serieus bestreden"*.

Het feit dat hij niet in staat is om verdere informatie te geven over zijn vrees voor vervolging, is volgens verzoeker geen reden om te oordelen dat hij geen vrees voor vervolging heeft. Volgens hem is deze appreciatie in strijd met internationale standaarden om de vrees voor vervolging van een minderjarige vreemdeling te beoordelen. Verzoeker verwijst naar de proceduregids van UNHCR en stelt dat één van de factoren waarmee rekening moet worden gehouden, de familie van de minderjarige asielzoeker is. Volgens hem is het merkwaardig te noteren dat zijn moeder de beslissing heeft genomen om haar zoon naar het buitenland te sturen, terwijl hij nog zeer jong was en de enige inkomstenbron was, alsook dat zijn moeder zelf haar regio van herkomst heeft verlaten en zich in Mazar-e-Sharif vestigde. Onder verwijzing naar de proceduregids van UNHCR wijst hij erop dat de beslissing van een moeder om haar kind naar het buitenland te sturen, omdat zij vreest voor haar kind, een vermoeden is van de vrees voor vervolging van dit kind. Aangaande de dood van zijn vader, wijst verzoeker erop dat hij toen minder dan vijf jaar oud was en zich dat niet herinnert. Hij stelt dat hij al lang weet dat zijn vader werd vermoord door de vijand, maar hier geen verdere informatie over kreeg. Het feit dat hij nog contact heeft met zijn moeder, verandert dit niet, aldus verzoeker.

Hij stelt dat hij uit een traditionele familie komt en dat het weinig geloofwaardig zou zijn indien hij een lange discussie met veel details met zijn moeder zou hebben gehad om alles te kunnen weten van de omstandigheden van de dood van zijn vader, die hij bijna nooit heeft gezien. Hij acht het ook natuurlijk dat zijn moeder haar zoon wenst te beschermen tegen deze gebeurtenissen en geen verdere details geeft. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker een gedesinteresseerde indruk gaf, voert verzoeker aan dat hij de verwachtingen van de “*protection officer*” niet had begrepen.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij zich niet herinnert dat hij op het bureau MINTEH verklaarde dat hij zijn land van herkomst verliet vanwege de in zijn dorp aanwezige taliban. Hij wijst erop dat het rapport van dit gehoor op het bureau MINTEH niet werd toegevoegd aan het administratief dossier dat aan zijn raadsman werd bezorgd, zodat hij dit element niet kan bestrijden, hetgeen volgens hem een “*schending van de verdedigingskrachten*” vormt. Hij wijst erop dat hij op het bureau MINTEH werd gehoord op de dag dat hij in België asiel aanvraagde en dat hij toen net 14 jaar oud was.

Wat betreft de toepassing van een intern vestigingsalternatief in de stad Mazar-e-Sharif in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat de socio-economische omstandigheden ook belangrijk zijn om te beoordelen of het redelijk is dat hij zich in Mazar-e-Sharif vestigt. Hij stelt dat de veiligheidssituatie duurzaam moet zijn. Hij wijst erop dat hij afkomstig is uit de provincie Samangan en niet uit Mazar-e-Sharif. Hij stelt dat uit de criteria van UNHCR blijkt dat de vraag niet is of er in het intern vestigingsalternatief een reëel risico op ernstige schade bestaat, maar of hij er een redelijk gewoon leven zou kunnen leiden. Hij voert aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zorgwekkend is en dat de situatie verslechterde. Hij citeert uit een aantal rapporten, waaruit hij afleidt dat ook burgers het slachtoffer zijn van doelgerichte aanvallen. Verder acht hij de motivering in de bestreden beslissing verbazend en voert hij aan als volgt: *“Zich vestigen in Mazar-e-Sharif kan is niet te vergelijken met in België te wonen als niet begeleide minderjarige vreemdeling. De eiser is naar Europa gereisd via een smokkelaar. Hij heeft natuurlijk het niet geregeld, aangezien hij 13 jaar oud was. In België, werd een voogd aangesteld en verblijft hij in een opvangcentrum die aangepast is aan niet begeleide minderjarige vreemdelingen. Hij is goed begeleid. Deze soorten infrastructuur bestaan natuurlijk niet in Mazar-e-Sharif. Het is bovendien opvallend dat verwerende partij beschouwt dat de eisen “zelfstandig” en “initiatiefrijk genoeg is”, terwijl het komt duidelijk van zijn gehoor dat hij geen begrip had over de asielprocedure en niet wist dat hij documenten moest bezorgen. Dit toont geen “initiatiefrijk”... Bovendien, moet het veilige vluchterternatief duurzaam zijn. Het feit dat de moeder van de eiser in Mazar-e-Sharif woont, betekent niet dat hij zich kan definitief en op lange termijn zich vaststellen. Het feit dat tijdens zijn last verblijf in Afghanistan, de eiser regelmatig beweegt tussen verschillende steden en regio, bevestigt dat Mazar-e-Sharif enkel een tijdelijke verblijfplaats was. Hij zou bovendien, na een lang verblijf in Europa, zich niet kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving, wat zou ook een hervestiging moeilijk vormen.”*

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 8 februari 2018 samen met een aanvullende nota het EASO-rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*” van december 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat zijn vader werd gedood omwille van een conflict waardoor hij en zijn familie dienden te verhuizen binnen Afghanistan en hij uiteindelijk zijn land van herkomst verliet.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij geenszins kan verduidelijk wat het conflict dat zijn familie had precies inhoudt, wat er is gebeurd of hoe het is ontstaan, temeer daar hij zelf niet de indrukken kan omschrijven die dit conflict op hem hebben gehad; (ii) zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen afgelegd op het bureau MINTEH; (iii) hij evenmin enige bijkomende informatie kan verschaffen over de dood van zijn vader; (iv) zijn gedrag tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt op een gebrek aan medewerking en aan interesse voor zijn asielaanvraag; en (v) hij geen documenten voorlegt ter staving van zijn identiteit, herkomst, verblijfplaatsen, reisweg of asielrelaas.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en post factum-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven in concreto te trachten te weerleggen.

Waar verzoeker wijst op zijn minderjarigheid en zijn maturiteit, dient erop gewezen dat verzoeker ten tijde van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 mei 2017 reeds ruim 15 jaar oud was (geboortedatum: 30 september 2001), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij reeds tot de jaren des onderscheids is gekomen. Waar verzoeker verwijst naar een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR, dient er vooreerst op gewezen dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Daarenboven wordt in deze proceduregids zelf benadrukt dat het slechts om algemene richtlijnen gaat (proceduregids UNHCR, § 216), zodat een beoordeling *in concreto* zich opdringt. *In casu* kan verzoekers leeftijd ten tijde van zijn gehoor – ruim 15 jaar – op zich niet worden aangenomen als dermate jong dat hij niet in staat kan worden geacht zijn vrees voor vervolging te uiten. Evenmin brengt hij enig medisch/psychiatrisch/psychologisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat zijn jeugdige leeftijd, zijn voorgehouden lage scholingsgraad of zijn familiale herkomst ertoe zouden leiden dat hij niet in staat is tot het afleggen van gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen over zijn asielrelaas. Verder dient erop gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

Waar verzoeker wijst op zijn leeftijd ten tijde van de beweerde gebeurtenissen in Afghanistan en ten tijde van zijn vertrek uit dit land, kan dit evenmin worden aanvaard als een verschoning voor de vele lacunes in zijn verklaringen over zijn asielrelaas. Verzoeker verklaarde immers nog steeds contact te hebben met zijn moeder. Dat zijn moeder hem zou wensen te beschermen door hem geen informatie te geven over de problemen van de familie of de dood van zijn vader, valt niet te rijmen met de aard van de asielprocedure en de medewerkingsplicht die op verzoekers schouders rust. Naast het feit dat verzoeker niet aantoonde dat zijn moeder de enige bron zou uitmaken via dewelke hij bijkomende informatie zou kunnen vergaren, is zijn bewering in onderhavig verzoekschrift dat hij uit een traditionele familie afkomstig is evenmin te rijmen met zijn bewering dat het weinig geloofwaardig zou zijn indien hij een lange discussie met veel details zou hebben gehad met zijn moeder. Immers, redelijkerwijze kan worden verwacht dat binnen een traditioneel Afgaans gezin verzoeker als oudste zoon en kostwinner na het overlijden van zijn vader, het hoofd van het gezin wordt en dus wel degelijk met zijn moeder zou spreken over de omstandigheden van het conflict van zijn familie en van het overlijden van zijn vader. Hoe dan ook, redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker, die meent omwille van een conflict van zijn familie internationale bescherming te behoeven, zich terdege tracht te informeren omtrent dit conflict, *quod certe non*. Hetzelfde geldt voor zijn verklaringen over de dood van zijn vader.

Het feit dat verzoeker er zelfs niet in slaagt zijn eigen indrukken van de beweerde gebeurtenissen te omschrijven, toont dan ook wel degelijk aan dat verzoekers gebrekkige verklaringen niet kunnen worden verklaard omwille van zijn leeftijd of beweerde gebrekkige maturiteit, maar enkel te wijten zijn aan het onwaar karakter van deze gebeurtenissen.

Waar verzoeker opmerkt dat hij niet wist waarom hij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, dient er nogmaals op gewezen dat aan hem een voogd werd toegewezen en dat zijn raadsman, die tevens onderhavig beroep indiende, tijdens dit gehoor aanwezig was. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker op de hoogte werd gesteld van de reden van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alsook over het verloop van zijn asielprocedure in België. Verzoeker kan voorts niet dienstig voorhouden dat hij niet wist dat hij documenten moest voorleggen, welke documenten hij moest voorleggen en waarom dit van hem werd verwacht. Dat verzoeker heden nog steeds nalaat enig stuk voor te leggen, ondanks het verstrijken van meerdere maanden sinds de betekening van de bestreden beslissing, waarin ook reeds op het gebrek aan documenten werd gewezen, doet mede afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker tijdens zijn gehoor een gedesinteresseerde indruk maakte, voert verzoeker aan dat hij de verwachtingen van de "*protection officer*" niet had begrepen. Hiervan maakte hij tijdens zijn gehoor evenwel geen enkele melding. Evenmin zijn voogd of zijn raadsman maakten hiervan melding. Het betreft dan ook een blote *post factum*-verklaring, die mede gelet op het voorgaande in verband met verzoekers leeftijd en maturiteit niet ernstig is.

Verder dient vastgesteld dat de op het bureau MINTEH ingevulde vragenlijst zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, stuk 17). Het inzagerecht laat verzoeker toe om zijn dossier op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient vooreerst opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat zijn moeder, broer en zussen momenteel verblijven bij verzoekers oom langs moederszijde in Mazar-e-Sharif. Gelet op zijn minderjarigheid en het feit dat in zijn geboortedorp in de provincie Samangan geen van zijn gezinsleden nog wonen, dient Mazar-e-Sharif *in casu* dan ook te worden beschouwd als verzoekers verblijfplaats ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Aldus wordt er geen toepassing gemaakt van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Inzake de veiligheidssituatie in de stad Mazar-e-Sharif wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, de stad Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en . wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high profile"-doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Mazar-e Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat deze analyse heden nog steeds actueel en correct is. In onderhavig verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in de hiervoor geciteerde analyse in een ander daglicht te plaatsen. De informatie die verzoeker citeert ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 10). Waar verzoeker wijst op de opvang en begeleiding die hij heden in België als niet-begeleide minderjarige vreemdeling ontvangt, dient erop gewezen dat dit geen afbreuk doet aan de hiervoor geciteerde analyse, noch aan het feit dat hij in Mazar-e-Sharif terecht kan bij de opvang en begeleiding van zijn eigen gezin.

Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mazar-e-Sharif door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER